

Zoals in een film van Indiana Jones

Anna leidt de stichting Adaia, een stichting in Catalonië die vrouwelijke immigranten helpt bij de integratie in hun nieuwe land.

15-5-2009

De Stichting voor Hulp aan Vrouwelijke Immigranten (*Asociación y Promoción de la Mujer Inmigrante*) Adaia, startte haar werk in 2001. Het is een initiatief van drie vrouwen die bijzonder getroffen waren door de moeilijke situatie van

vrouwelijke immigranten die een nieuw leven proberen op te bouwen na hun aankomst in Lleida, een stadje in de buurt van Barcelona. Geconfronteerd met de enorme uitdagingen waarvoor deze vrouwen worden gesteld bij hun pogingen zich aan te passen aan de nieuwe cultuur en gewoontes, besloten ze te proberen deze immigranten te helpen bij hun sociale en culturele vorming.

“Ik zou onze taak willen vergelijken met een scène in een film van Indiana Jones, waarin de hoofdrolspeler een sprong moet maken, een sprong die veel geloof vereist, om de Heilige Graal te kunnen bemachtigen: wij slaan een brug over een kloof, om immigranten te helpen deze achter zich te laten.”

Anna Mestre, medeoprichter van Adaia zegt: “We startten met ons initiatief toen we de geconfronteerd

werden met de dagelijkse werkelijkheid van een toenemend aantal immigrantenvrouwen die naar ons land komen op zoek naar werk. Velen van hen zorgen voor onze huizen, onze kinderen en onze ouders. Zij doen dit alles zonder enige vooropleiding en zonder terug te kunnen vallen op de wettelijke sociale voorzieningen.”

“In eerste instantie namen we contact op met de priester in Lleida die belast is met het pastorale werk met immigranten, de parochiekerk Nuestra Señora de la Merced en enkele overheidsinstanties. We startten in een kleine ruimte die ons ter beschikking werd gesteld door de gemeente. De medewerking van kerkelijke en overheidsinstellingen stelt ons in staat om elke vrouw te volgen om duidelijkheid te verkrijgen over de specifieke noden. Waar de ene instelling niet in kan voorzien, daar kan de andere helpen.

Voor het vinden van oplossingen, werken we indien nodig samen met maatschappelijk werkers. Adaia bezit zelf niets, maar als Adaia aan de mensen iets vraagt, krijgen we altijd ‘ja’ als antwoord.”

Van het begin is het belangrijkste doel van Adaia om, aangepast aan de individuele behoeften, de vrouwen een beroepsopleiding te geven. De eerste cursus werd gegeven in een plaatselijk overheidsgebouw, waaraan 20 à 25 vrouwen twee keer per week aan deelnamen. De klas groeide tot nu 60 à 100 deelnemende vrouwen. Anna: “De mensen weten nu hoe we te werk gaan en de deelneemsters vertellen hun kennissen over de lessen.” Door de toename in aantal deelnemers moesten ze zoeken naar een andere ruimte en een medewerker van het Opus Dei stelde voor dit doel kantoorruimte beschikbaar.

Adaia helpt ook sommige van deze vrouwen te leren lezen. “Er is een jonge Arabische vrouw met een sterk religieuze levensovertuiging die we hielpen toen ze aankwam in Lleida. Ze noemt mij nu haar zuster. Ze is zo dankbaar voor hetgeen we voor haar gedaan hebben, dat ze op dit moment voor Adaia zelf leeslessen geeft aan analfabetische Arabische vrouwen. Dit is iets wat we niet zelf kunnen doen.”

“Een ander leuk verhaal is die van een jonge vrouw voor wie we werk vonden bij mensen thuis. Op een dag kwam ze bij ons voor hulp. Ze moest een maaltijd bereiden, maar ze wist de namen van de ingrediënten niet in het Catalaans. Samen stelden we een lijst ingrediënten op en gingen we naar de supermarkt om ze te kopen. Ik legde haar uit wat elk voedselproduct was en zij schreef de Catalaanse naam op voor een volgende keer.”

Om de mensen effectief te kunnen helpen, moet men op de hoogte zijn van hun leefomstandigheden. Dit is alleen mogelijk door de gezinnen thuis te bezoeken. De vrijwilligers van Adaia hebben op deze manier veel gezinnen leren kennen. Ze merkten op dat de gezinnen meubels of soms voedsel en kleding nodig hebben. “Op een bepaalde dag kwam een gezin bij ons die een voedselbon hadden gekregen, maar de bon was pas de daaropvolgende week geldig. We gingen met de jonge vrouw naar de supermarkt om de meest noodzakelijke voedsel voor deze week te kopen.”

De vrouwen die voor hulp aankloppen bij Adaia, hebben een grote variëteit wat betreft hun culturele en religieuze achtergrond. Met respect voor ieders persoonlijke geloofsovertuiging, “geven we voor hen die dat willen catechismuslessen en sommige van de kinderen wiens

moeders bij Adaia komen werden gedoopt.”

Anna kan vele voorvallen verhalen. “Het volgende is droevige, maar toch een mooi verhaal. Een jonge vrouw uit Latijns-Amerika kwam met twee kinderen naar Lleida, de een was twee jaar oud en de ander negen. Ze had twee andere kinderen in haar vaderland achter gelaten. Bij de negenjarige Alex was leukemie vastgesteld en moest een beenmergtransplantatie ondergaan. Ondertussen arriveerden de andere twee kinderen. Met Alex in het ziekenhuis, was de moeder niet in staat op voor de andere kinderen te zorgen. We vonden een pleeggezin die wilden zorgen voor de twee jaren oude dochter en een ander pleeggezin in Barcelona. Enige tijd daarna stierf Alex. Maar voor Alex stierf, werd Alex met instemming van zijn moeder gedoopt en ontving hij de Eerste Heilige Communie.”

.....

pdf | Document automatisch
aangemaakt door <https://opusdei.org/nl-nl/article/zoals-in-een-film-van-indiana-jones/> (15-3-2026)